

[Anders Andersen.]

markedet kunne hente en 2-3 milliarder kr. mere hjem for sin produktion, eller ca. 5.000 kr. mere pr. beskæftiget arbejder.

Se, denne beskyttelse har den danske forbruger, det danske samfund, været med til at betale. Det har vi også fra dansk landbrugs side været med til at betale igennem et højere omkostningsniveau. Nu er denne beskyttelse af industrien under en vis udvikling, og den er allerede i 1963 reduceret en del, men jeg vil alligevel påstå, at også i 1963 betaler det danske samfund til industriens beskyttelse større beløb pr. beskæftiget, end der hidtil har været ydet til dansk landbrug.

Dermed begynder man jo ligesom at kunne drage en vis sammenligning imellem de støtteordninger, der for tiden er nødvendige for landbrugets forhold, og den almindelige, skal vi sige erhvervsøkonomiske politik, der har været ført her i landet.

Vi er alle sammen klar over, at de vanskeligheder, landbruget møder, i stor udstrækning er affødt også af de afsætningsmæssige forhold. Jeg har lagt mærke til, at der under debatten i går blev nævnt, at vi fra landbrugets side havde forlangt ikke alene dækning for de udgifter, der var en følge af vanskeligheder, vi havde mødt, men også for de udgifter, der ville følge af eventuelle vanskeligheder fremover. Dette er ikke rigtigt. Vi har på det første møde i landbrugsministeriet sagt, at vi måtte forbeholde os vor stilling over for de eventuelle vanskeligheder, der vil opstå, når man sætter de andre fællesmarkedsordninger i kraft, formentlig i løbet af indeværende år. Jeg tror også, jeg uden at røbe hemmeligheder kan sige, at den højtærede landbrugsminister naturligvis kunne forstå denne tankegang, uden at der deri lå tilslutning til, at landbruget skulle have dækning for disse forøgede vanskeligheder. Men det, vi har peget på indtil nuværende tidspunkt, er de vanskeligheder, vi har mødt som følge af de ordninger, der allerede er sat i kraft inden for fællesmarkedet.

Jeg minder om den højtærede statsministers udtalelse i hans nytårstale, hvor han sagde, at disse ordninger vil betyde et nettotab for dansk landbrug på 200 mill. kr. om året. Vi kan allerede i det korte tidsrum, der er gået, konstatere en meget væsentlig

tilbagegang i eksportmulighederne for æg, fjerkræ og svin, så væsentlig, at det bliver helt afgørende for dansk økonomi, om den samme udvikling vil komme til at gøre sig gældende den dag, man sætter fællesmarkedsordningerne i kraft for kød- og mælkesektoren — og inden for mælkesektoren er det jo først og fremmest vor osteeksport, der kommer i vanskeligheder.

Dertil skal føjes, at vi allerede på nuværende tidspunkt kan mærke virkningerne af den diskriminerende indflydelse, som samarbejdet inden for fællesmarkedslandene har over for de lande, der står udenfor. Vor eksport af levende kreaturer til Vesttyskland faldt i 1962 ned til det minimum, som handelsaftalen hjemler, nemlig til 225.000 stk. efter Ox-exports opgivelse, fra 310.000 stk. i 1961.

Det er klart, at en så væsentlig forringelse af eksportmulighederne måtte give anledning til øgede afsætningsvanskeligheder og derfor også øgede vanskeligheder for hele vor kødproduktion. Man har måttet forsøge at sælge overskudsproduktionen på andre markeder, men vel at mærke markeder, hvor man som regel har opnået betydeligt lavere priser; til visse markedsområder har man endog måttet eksportere med et vist tilskud til ekstraordinære udgifter.

Det ville vel være urimeligt, når man står over for en helhedsløsning, at ville gennemføre foranstaltninger, der stadig væk vil forøge forskellen mellem indtjeningsmulighederne for landbruget og for de andre erhverv ved at forøge omkostningsniveauet og lønniveauet for landbruget uden samtidig at tilrettelægge en tilsvarende udvikling for dansk landbrug som for de andre erhverv.

Vi har siden disse lovforslags fremsættelse haft yderligere møder med den højtærede landbrugsminister, hvor vi fremlagde forslag til en kornordning her i landet. For at der nu ikke skal være nogen misforståelse, vil jeg gerne sige, at disse forslag er fremlagt på landboforeningernes, Landbrugsrådets, kompensationsudvalgets, og jeg kan godt sige eksportudvalgenes vegne — de er jo inde under Landbrugsrådet — men ikke på husmandsforeningernes vegne.

Jeg vil gerne gøre et par særlige bemærkninger om denne kornordning, fordi jeg tror, den er en væsentlig del af en helhedsløsning for dansk landbrugs vedkommende,